

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЗАТВОРНИКЪТ

Част 10 от „Кръчма „Зелената котка““

chitanka.info

Скърцането на веслата и плясъкът на водата явно бяха успели да ме приспят, понеже когато лодкарят каза „Пристигнахме“, се сепнах и доста време се чудих къде съм. След няколко дълги секунди обаче съзнанието ми възприе студа, влагата и отвратителното количество мрак, което се изсипваше върху мен като лавина. Имах чувството, че дори факелът в ръцете на лодкаря гори с черен пламък.

— Господи! И сте го заключили тук?!

— Той е вътре по собствено желание, отче — смотолев селянинът и завърза лодката здраво за една от ръждясалите куки на брега, подобни на тези, за които оказаха трупове в моргата на нашия манастир. Тръснах глава, за да прогоня сравнението, и търпеливо изчаках всички проверки: документи, претърсване, сканиране с магическа пръчка (последното доста ме изнерви, понеже магът токущо бе завършил Университета и бе доста пипкав), после една доста дразнеща инспекция на малкото личен багаж, който имах... Най-накрая началникът на стражата успя да изцеди някаква измъчена усмивка от каменното си лице и промълви през зъби:

— Добре дошли в Осгард, отче.

Докато крачех по хлъзгавите стъпала нагоре, към самия връх на кулата, където ми бяха казали, че е килията му, съвсем сам, с един-единствен факел, който сякаш нямаше да ми стигне и за половината стълби, неусетно се замислих колко малко души са извървявали този път, без стражата да ги подбутва отзад постоянно с мечовете си, а ръцете им да не са здраво оковани с ръждясали вериги. Сигурно се брояха на пръсти. Говореше се, че преди седмица лично крал Робърт е дошъл дотук, без охрана и без свита, за да разговаря с него, но си бе тръгнал с празни ръце. Не ми се мислеше за тези клюки.

Както не ми се мислеше и за това колко души са извървели обратния път... имам предвид живи. Всъщност и без това мъртвите биваха изхвърляни директно от кулата, за да могат и пираните отдолу да усетят сладостта от живота. В крайна сметка в Кайлен имаше и други затвори, но Осгард бе най-добрият... и най-зловещият. Тук не изпращаха за дреболии от рода на убийство или метеж. Тук бе елитът.

Докато размишлявах, краката ми изведнъж се оказаха на равна площадка. Неусетно бях стигнал. Вдигнах факела и осветих масивната дъбова врата, обкована с толкова желязо, че навярно бе повече от дървото. Тъкмо се чудех дали е редно да почукам или просто да

извикам високо името си, за да съобщя за присъствието си, когато с ужасяващо скърцане двете крила се отвориха и от килията се донесе глас:

— Отец Анри! Заповядайте, очаквах Ви. Дори може да се каже, че позакъсняхте... с около минута, ако не се лъжа.

— Стълбите ме забавиха — все пак вече не съм първа младост — отвърнах машинално, докато влизах, и чак след това се усетих, че допреди четири часа самият аз не знаех, че ще пътувам за Осгард. А името ми? То пък откъде му бе известно?... Той явно долови объркването ми, понеже се разсмя искрено, с топъл глас, който странно контрастираше със студа наоколо:

— Е, отче, може и аз да не съм вече първа младост, но някои нещица все още работят. Седнете, разположете се... Вино?

Напълно изглупях. Вино? В Осгард? Където нелегалното внасяне дори на коричка хляб бе престъпление, наказващо се с бичуване?

Той щракна с пръсти. В средата на килията се появи маса с кана вино и два бокала, както и два стола. Незнайно как прозорецът с дебели метални решетки изчезна, а на негово място се появи камина с уютно пламтящи огнени езици. Приближих се — наистина топлеха... Отпуснах се на стола — беше твърд и несъмнено реален. А казваха, че магическата блокада в, около и над Осгард е непробиваема...

— Мисля, че едва ли е необходимо да се представям, особено след тази малка демонстрация, но все пак... протокол... Отец Анри, приятно ми е да срещна толкова знаменита личност като Вас. Казвам се Джаред Терънс ван Сторн, но за приятелите съм просто Тери.

Той пристъпи напред, ръкува се с мен и седна на масата. Дрехите му бяха прашни и изпокъсани, беше брадясал като разбойник, а ръцете му бяха мръсни, с изгризани до кръв нокти. Единствено дългата му гарвановочерна коса бе безупречно поддържана и пристегнатата отзад на тила със сребърна халка.

— Удоволствието да се срещнем е мое, синко...

— Моля Ви, отче... — прекъсна ме той. — Никога не съм бил слуга на нито една църква и нямам намерение и в бъдеще да се забърквам с вашите религиозни глупости.

Скръцнах със зъби, но продължих:

— Все пак, рядко се случва обикновен човек като мен да се запознае с легенда като Вас... макар и...

— О, сигурно Ви притеснява външният ми вид?... Виждате ли, трябва да поддържам убеждението у моите пазачи, че съм за окайване... сломен... неспособен на нищо... а това едва ли ще стане, ако продължа да се обличам като благородник...

Объркването ми нямаше граници. Когато тръгнах от манастира преди няколко часа, очаквах, че тук ще открия отчаян магьосник, останал без приятели, без магическа сила, дори без любимия си алкохол... затворник без останала капчица надежда и вяра... е, вяра в себе си, разбира се... А вместо това — леко опърпан джентълмен с безупречни маниери, който се държи като у дома си. „Той е вътре по собствено желание, отче“, припомних си думите на лодкаря...

— Значи официалната версия, че сте заточен тук от Магистратите...

— Безумие! — Смехът му отново закънтя из тясната килия. — Нима има човек, който би дръзнал да заточи Онзи, Който Не Се Променя? Вечния Човек? Просто така им бе по-удобно да съхранят достойнството си. Те се кичат с наградата, че са ме заловили... аз съм тук, в безопасност... Какво по-добро от това? Всички са щастливи...

— Безопасност?! Не ми казвай, че Драконът се бои от някого! И колко мощен трябва да бъде този враг, та да потърсиш укритие в Осгард?

Каdifеният му смях се разтече между пръстите ми.

— Изгубихте джентълменския си тон, отец Анри, дори преминахте на „ти“, но ще отдам това на прекомерната Ви възбуда от срещата с мен... и на прекалената Ви доверчивост. Да, Вие ми вярвате, отче, затова именно сте дошли тук, независимо от религиозните си предубеждения, неверието в магия и фанатичната си измислена вяра във фалшиви богове...

— Отговорете, ако обичате!

— Добре де, добре, не бъдете толкова раздражителен... Все пак гневът не би трябвало да е присъщ на Вашата религия. Та... на въпроса. Не се страхувам от враговете си, а от приятелите си, Анри. Или по-точно от тези, които си мислят, че са ни приятели, но с „приятелството“ си не правят нищо друго, освен да ни разочароват и да ни причиняват болка. Знаете, че мога да се справя с всеки враг независимо от силата му, понеже знам, че той мисли точно обратното на онова, което мисля и чувствам аз. Но приятелите... О, велики Мрак!

Дори аз не съм в състояние да спра или поне да отклоня онова, което те са способни да ми причинят... по простата причина, че това е същото като да се биеш със самия себе си.

— Не Ви разбирам...

— Просто е, отче... Беше Нова година... Един от така наречените ми приятели направи нещо, което и най-безмилостният ми враг не би сторил. Започна да целува жената, която обичах... независимо от факта, че преди да разбере колко значи тя за мен, той... Не, няма значение — прекъсна се самият той — обещал съм, че няма да говоря за това, понеже това означава принизяване на собственото ми ниво. Стига Ви да знаете, че неговото отношение бе същото като Вашето към мен точно в този момент — интерес, респект... страх може би... но и... — Тук той отново спря. — Няма значение. Поне така подсказва мъдростта ми и наблюденията ми, отче... същите, които ми подсказват, че обетът за целомъдрие май не значи много за Вас...

— Това няма нищо общо!

— Отново гняв... Ако Вие бяхте на мое място, Анри, най-малкото, което щяхте да направите, е да унищожите света... А аз само разруших една скапана ферма... вместо да предам и двамата на Мрака. Нищо работа, нали? След това реших да се уединя в кулата си и да загърбя миналото... Но не би! И двамата започнаха да ме търсят, да се опитват да се свържат с мен... пощенски гълъби, зачатъци на неопитна магия... Мислех, че ще мога много лесно да се защитя, но как да се защитиш от самия себе си?! Те знаеха какво мисля... какво чувствам... къде точно ме боли... какво точно трябва да чуя, за да се предам... Наивници... Никой като че ли до края не разбра какво всъщност е положението.

— И заради една плътска наслада доброволно сте се обрекли на заточение?

— Без категории, Анри Араго! Ако наричате това плътска наслада, по-добре ще е да лепнете етикета „груб аграрен секс“ на непорочното зачатие! Но, въпреки това, като оставим думите встрани... да, прав сте. Заради една любов аз оставих живота си на заден план... и дойдох тук. Местните магове, естествено, не могат да се сравняват с мен, но заедно... може и да устоим на атаката им.

— В такъв случай мисията ми тук...

— Да, отче, безсмислена е. Вие сте тук, за да ми предложите освобождаване в замяна на дребна услуга... ако се не лъжа, имате проблем с Мъртвия Град и отчаяно се нуждаете от опитен некромант, който да ви спаси кожата...

— Е, не точно...

— Така или иначе отговорът е „не“. Но ако някой ден Вие или Вашата църква открие магия, цяр или молитва за отваряне на женски очи... за осъзнаване кой всъщност обича и кой се лигави... тогава заповядайте — ще обсъдим условията на сделката с удоволствие. Предварително обаче Ви предупреждавам — тази задача е неизпълнима. Опитвал съм хиляди години... но когато жена е родена сляпа, няма магия на този или който и да е свят, която да я накара да прогледне... било то магия на думи, жестове или погледи, било вуду, черна или бяла магия... Нямате шанс, отче... А сега сбогом.

Без да искам (и без да съм в състояние да се съпротивлявам) краката ми сами започнаха да се плъзгат към изхода. Безсилен да направя каквото и да било, изкрещях:

— Ти самият си слепец, Драконе! Не мислиш ли, че има възможност да си проспал любовта на тази жена и сега да се самобичуваш за нищо?!

Това бе последният път, когато чух смеха му.

— Пътят към моето сърце минава през труповете на съперниците ми, отче. Това е единственото, в което вярвам... след като го видя и почувствам.

Докато слизах надолу по влажните стъпала, в главата ми се въртяха няколко заблудени, хаотично летящи мисли. Първата — че Ордент трябва доста да се потруди, докато успее да създаде желаната панацея. Втората — че без помощта на Дракона бяхме обречени, понеже Мъртвият Град и Поглъщащите щяха да унищожат и малкото останало човешко у хората. А третата — че и аз самият не по-зле от Онзи, Който Не Се Променя знаех, че няма начин да отвориш очите на жена.

Но със сигурност поне щяхме да опитаме. Ние от Ордена сме големи оптимисти.

А (иска ми се да вярвам) такъв май е и Джаред Терънс ван Сторн. Или просто Тери — за... хм... приятелите.

©, 2005, Сибин МАЙНАЛОВСКИ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.